

Arrest

nr. 272 983 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de Nederlandse wettelijk samenwonende partner van zijn zus. Op 9 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 17 januari 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. De gemachtigde van

de destijds bevoegde minister beslist op 19 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 20 oktober 2020 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 14 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 8 juli 2021 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 7 december 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker tezamen onder de vorm van een bijlage 20 ter kennis worden gebracht en die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2021 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit'. Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.07.2021 voor de vierde maal gezinshereniging aan met de wettelijk geregistreerde partner van zijn zus, zijnde [H.M.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 09.01.2016 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

- attestatie du revenu dd. 29.09.2021, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had in het jaar 2015 te Marokko. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook kan uit betrokkenes paspoort niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten. Dit attest is dan ook irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Op het administratieve attest met nr. 464 dd. 02.09.2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene eveneens voorlegt in het kader van de huidige aanvraag staat overigens dat betrokkene "salaré" is.

- attest dd. 30.08.2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene niet geïmmatriuleerd is bij de Sociale Zekerheid in Marokko. Dit attest heeft betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt afgegeven op 09.01.2016 in Antwerpen dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat.
- Bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 04.04.2014, 06.05.2014, 02.06.2014, 14.07.2014, 08.08.2014, 10.09.2014, 01.10.2014, 04.11.2014, 07.01.2015 en 02.02.2015 welke betrokkene al voorlegde in het kader van zijn vorige aanvraag gezinshereniging van 20.10.2020 (geweigerd op 14.04.2021) en bijkomend 2 stortingen van 02.02.14 en 11.03.2015 alsook twee administratieve attesten van 02.09.2021 waarin de lokale autoriteiten van Nador verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Marokko zouden verbleven hebben voor hun vertrek naar het buitenland. Voor zover deze samenwoning en deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging en de situatie van afhankelijkheid en onvermogen in hoofde van betrokkene in het land van herkomst of origine, de aanvraag gezinshereniging direct oktober 2015 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert april 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft bovendien niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon.
- attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.10.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 29.04.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21.10.2019, 29.06.2020 en van 14.04.2021. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse wettelijk samenwonende partner van zijn zus, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen ingediend op 29.04.2019, 17.01.2020 en 20.10.2020, werden geweigerd op 09.10.2019, 19.06.2020 en op 14.04.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 08.07.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet verzoeker zijn middel uiteen als volgt:

"Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is materieel onjuist, miskent de draagkracht van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De Staatssecretaris antwoordt niet op de door verzoeker ingeroepen middelen en ingediende bewijsstukken.

Verzoekende partij diende aan te tonen dat hij ten laste is van het familielid, burger van de Unie.

Verzoekende partij heeft dit voldoende als naar recht bewezen.

Verzoekende partij heeft immer zeer veel bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekende partij in Marokko voorgebracht. Deze geldstortingen dateren tussen 2.2.2014 en 11.3.2015. Zo werden er in deze periode maar liefst 12 geldstortingen gedaan. De hoeveelheid en de regelmatigheid van deze geldstortingen bewijzen het feit dat verzoekende partij ten laste was van zijn familielid, burger van de Unie aan.

De Staatssecretaris zegt helemaal niets over deze attesten, doch stelt in zeer algemene bewoordingen en dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Deze motivering is gestandaardiseerd en er kan geenszins worden uit afgeleid dat de Staatssecretaris deze bewijzen van geldstortingen heeft bestudeerd of heeft geanalyseerd, laat staan dat de Staatssecretaris over de stukken ingediend door verzoekende partij enige motivering geeft.

De Staatssecretaris stelt over het door verzoekende partij voorgebrachte attestatie du revenu dd. 29.09.2021, werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten).

Zulks in manifest onjuist.

Verzoekende partij brengt dit stuk voor en op dit stuk staat niet vermeld dat dit een verklaring op eer betreft.

De staatssecretaris miskent also de bewijswaarde van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden door de Staatssecretaris er andere vermeldingen gelezen worden op het door verzoekende partij voorgebrachte stuk dan dat er in werkelijkheid op het door verzoekende partij voorgebrachte stuk staan.

Opnieuw kan worden afgeleid dat de motivering slechts een standaardmotivering betreft en dat er geen en foutieve motivering in hoofde van de aanvraag van verzoekende partij gegeven werd.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan, wat verzoekende partij wel degelijk doet, zodat ook art. 47/3 Wet 15 december 1980 geschonden is.

Noch minder heeft de Staatssecretaris op de door verzoekende partij voorgebrachte stukken geantwoord.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden zowel de juridische als de feitelijke overwegingen telkens op duidelijke wijze weergegeven. Verzoeker is ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissingen "extreem summier" zouden zijn gemotiveerd en maakt evenmin aannemelijk dat enig concreet gegeven of stuk zoals hij dit aanbracht in het kader van de thans voorliggende aanvraag onterecht niet werd beantwoord. Er wordt integendeel concreet gemotiveerd waarom de aangebrachte stukken en gegevens niet volstaan opdat de beoogde gezinshereniging kan worden toegestaan. Nu concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en de individuele omstandigheden van het voorliggende geval kan verzoeker ook niet worden gevolgd als zou er slechts sprake zijn van "zeer algemene bewoordingen" of van gestandaardiseerde motieven. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aantoonde dat de voorziene motiveringen niet afdoende zouden zijn om hem toe te laten zich in het kader van de huidige procedure te verdedigen tegen de bestreden beslissingen. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen niet worden vastgesteld.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel hangt verder nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoeker diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij hij zich beriep op zijn hoedanigheid van *“ander familielid”* van een Nederlands onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van de wettelijk geregistreerde partner van verzoekers zus. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de

ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst *“op het ogenblik”* dat de derdelander verzoekt om *“zich bij de burger van de Unie te voegen”* te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie *“te voegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst *“te begeleiden”* naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst *“te vervoegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is *‘begeleiden’*), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is *‘vervoegen’*). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

2.6. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf gaat verweerder concreet in op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 09.01.2016 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd
- attestation du revenu dd. 29.09.2021, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had in het jaar 2015 te Marokko. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook kan uit betrokkenes paspoort niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten. Dit attest is dan ook irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Op het administratieve attest met nr. 464 dd. 02.09.2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene eveneens voorlegt in het kader van de huidige aanvraag staat overigens dat betrokkene "salaré" is.
- attest dd. 30.08.2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene niet geïmmatriuleerd is bij de Sociale Zekerheid in Marokko. Dit attest heeft betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt afgegeven op 09.01.2016 in Antwerpen dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat.
- Bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 04.04.2014, 06.05.2014, 02.06.2014, 14.07.2014, 08.08.2014, 10.09.2014, 01.10.2014, 04.11.2014, 07.01.2015 en 02.02.2015 welke betrokkene al voorlegde in het kader van zijn vorige aanvraag gezinshereniging van 20.10.2020 (geweigerd op 14.04.2021) en bijkomend 2 stortingen van 02.02.14 en 11.03.2015 alsook twee administratieve attesten van 02.09.2021 waarin de lokale autoriteiten van Nador verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Marokko zouden verbleven hebben voor hun vertrek naar het buitenland. Voor zover deze samenwoning en deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging en de situatie van afhankelijkheid en onvermogen in hoofd van betrokkene in het land van herkomst of origine, de aanvraag gezinshereniging direct oktober 2015 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert april 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft bovendien niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon.
- attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen".

Op basis van de gedane vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde stukken oordeelt verweerder in eerste instantie dat de referentiepersoon al sinds 9 oktober 2015 in België verblijft en dat van een (dreigende) schending van diens recht van vrij verkeer geen sprake is. Daarnaast oordeelt verweerder dat geen documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat op basis van de voorgelegde documenten evenmin blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was.

2.7. Verzoeker geeft niet aan het motief te betwisten dat hij aan de hand van de voorgelegde stavingstukken niet heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Hij gaat in zijn verzoekschrift geheel niet op in op dit motief.

2.8. Verzoeker betwist wel het motief dat hij aan de hand van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

In dit verband betoogt verzoeker allereerst dat hij twaalf bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan hem in Marokko heeft overgemaakt die dateren van de periode tussen 2 februari 2014 en 11 maart 2015 en dat de hoeveelheid en de regelmatigheid van deze geldstortingen bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Hij houdt voor dat verweerder in dit verband louter algemeen heeft gesteld dat niet blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en zodoende geen concreet en werkelijk onderzoek van deze geldstortingen blijkt. Inzake het door hem voorgelegde "attestation du revenu" van 29 september 2021 stelt verzoeker vervolgens dat het manifest onjuist is om te stellen dat dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van hemzelf.

Om na te gaan of verzoeker, in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon moet worden beoordeeld of hij in dit land, op het moment dat hij verzoekt om hereniging met de referentiepersoon, gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat was om in zijn basisbehoeften te voorzien en hiervoor was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon (naar analogie HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Om dit bewijs te leveren, legde verzoeker bij zijn aanvraag onder meer verschillende bewijzen van geldstortingen in de periode van februari 2014 tot maart 2015 voor, alsook een attest waaruit moet blijken dat hij in 2015 geen inkomsten genoot in Marokko. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat verweerder in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk concreet in op deze voorgelegde stukken.

Inzake het voorgelegde '*attestation du revenu*' waaruit moet blijken dat verzoeker in 2015 geen inkomsten had in Marokko wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet louter gemotiveerd dat dit attest is opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker zelf, maar ook dat de relevantie van dit attest niet blijkt. In dit verband wordt erop gewezen dat op basis van verzoekers paspoort niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer hij Marokko precies heeft verlaten. Verweerder wijst er nog op dat een attest van de Marokkaanse overheden van 2 september 2021 net vermeldt dat verzoeker loontrekkende ('*salaré*') is.

Verzoeker betwist weliswaar dat voormeld attest een loutere verklaring op eer zou zijn, maar weerlegt de verdere motivering niet dat de relevantie van dit stuk in de voorliggende procedure tot gezinshereniging niet blijkt. Deze laatste vaststelling kan reeds volstaan om te besluiten dat dit stuk het vereiste bewijs van het ten laste zijn niet vermogt te leveren. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek dat het betreffende stuk geenszins is te beschouwen als een loutere verklaring op eer en dat zodoende de bewijswaarde van dit stuk zou zijn miskend. Het is dan ook niet noodzakelijk nog in te gaan op deze kritiek.

Zoals blijkt uit de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst "*op het ogenblik*" dat de derdelander verzoekt om "*zich bij de burger van de Unie te voegen*" te wiens laste hij stelt te zijn. In het licht hiervan is de vaststelling van verweerder wel degelijk pertinent dat het op basis van de voorliggende stukken niet duidelijk is wanneer verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten en wanneer hij precies naar België is gekomen. Ook inzake de voorgelegde bewijzen van geldstortingen in de periode van februari 2014 tot maart 2015 gaf verweerder trouwens aan dat het de bedoeling is dat de situatie van afhankelijkheid en onvermogen van verzoeker in het land van herkomst of origine de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Hij wees er ook op dat verzoeker pas sinds april 2019 inwoont bij de referentiepersoon in België. Aldus wordt er, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, inzake de bewijzen van geldstortingen ook niet enkel verwezen naar het ontbreken van een bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Verzoeker houdt onterecht voor als zouden de voorgelegde geldstortingen niet werkelijk in rekening zijn gebracht.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker voorgelegde bewijzen van geldstortingen en het attest van onvermogen uit Marokko betrekking hebben op de periode 2014-2015 en verzoeker pas voor het eerst op 29 april 2019 een aanvraag tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon indiende. Verzoeker weerlegt de gedane vaststelling niet dat het op basis van de voorliggende stukken onduidelijk is wanneer hij precies zijn land van herkomst heeft verlaten en naar België is gekomen. Het is volstrekt onduidelijk wat de situatie was van verzoeker in de periode tussen 2015 en april 2019, toen hij ging inwonen bij de referentiepersoon in België. Zo blijkt voor deze periode niet waar hij precies heeft verbleven, wat zijn verblijfs- of levensomstandigheden waren en wat zijn relatie was ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoeker betwist geenszins dat de referentiepersoon reeds sinds 9 oktober 2015 in België verblijft en hij pas sinds april 2019 bij hem inwoont. In het licht van deze gegevens toont verzoeker niet aan dat verweerder met miskenning van de wet of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de relevantie van de voorgelegde bewijzen van geldstortingen en het aangebrachte attest van onvermogen uit Marokko niet of onvoldoende blijkt, waardoor deze stukken niet kunnen volstaan als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon en dit van in het land van herkomst.

Er blijkt niet dat verweerder met zijn beoordeling dat met de voorgebrachte stukken niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon steunde op onjuiste feitelijke gegevens of dat hij kennelijk onredelijk dan wel met miskenning van de wet handelde. Verzoeker gaat

daarenboven ook op geen enkele wijze in op de vaststelling dat niet blijkt dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon in het gedrang zal komen.

2.9. Een schending van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoeker brengt verder geen kritiek naar voor die specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS